

[A. M. Hansen.]

forstaaelse vil jeg sige, at jeg ikke vil være med til, at Drøftelsen skal være paa det Grundlag, Partiet Venstre har givet Udtryk for i den af Partiet udsendte Pjece, der bærer Titelen „Sygejournal over Patienter Danmark“. Jeg skal ikke spilde mange Ord paa dette Produkt, men kun sige, at jeg haaber for Partiet Venstres egen Skyld, at det skammer sig over Udsendelsen af dette Skamskrift, der repræsenterer et hidtil ukendt Lavmaal af politisk Agitationsmateriale.

Jeg venter ikke, at Oppositionen vil undlade at give Regeringen Skylden for alle de Vanskeligheder, Forholdene har bragt ind over os udefra. Den Maade at føre Angrebet paa er vi vant til fra tidligere Valg. Underligt er det, at Oppositionen ikke kan lære af Erfaringerne, der er gjort, at Vælgerne er ganske upaavirkelige over for saadanne Overdrivelser. I den Henseende kan jeg give min Tilslutning til de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller fremførte.

Jeg skal blot her anføre de Kendsgerninger, som ingen nok saa ivrig Kritiker kan komme uden om, nemlig at trods Afspærringspolitikken, trods de vanskelige Forhold, hvori vort Land er stedt, er vor Eksport siden 1932 steget fra 1 130 Mill. Kr. til ca. 1 600 Mill. Kr., og vor Udførsel til Tyskland, som i 1932 var 158 Mill. Kr., naaede i 1938 op til 306 Mill. Kr., og holder den i 1939, som den er i dette Kvartal, vil vor Udførsel til Tyskland ligge højere end nogen Sinde før. At det danske Folks samlede Indkomst i 1936 var naaet op paa 3 391 Mill. Kr., medens den i 1932 var nede paa 2 611 Mill. Kr., at Landbrugets Indkomst, der i 1932 var nede paa 360 Mill. Kr., i 1936 var naaet op paa 545 Mill. Kr., og at Landbrugets Forrentningsprocent, der i 1932 var naaet ned til $\div 0,4$ pCt. af Handelsværdien, i 1938 er naaet til 3,3 pCt. — dette er Kendsgerninger, der uomstødeligt markerer en Fremgang i disse Aar. Jeg siger ikke hermed, at alt er, som det skal være, nej, store Vanskeligheder er endnu at overvinde, og paa disse har man ogsaa søgt at bøde ved de Love, som er gennemført eller vil blive gennemført i denne Samling.

Hvad angaar Arbejdsløshedsspørgsmaalet, ønsker jeg at sige: Vel er Tallet paa arbejdsløse meget stort, og der er stadig Grund til ved fælles Bestræbelser at modvirke denne alvorlige Samfundulykke, men det maa dog erkendes, at i disse Aar, hvor store Dele af Erhvervslivet har haft saa vanskelige Kaar, er det lykkedes dels ved

Igangsættelse af offentlige Arbejder, dels ved Love til Fremme af Byggeri og ved andre Beskæftigelseslove at skaffe Beskæftigelse til mange Tusinde flere end dem, der var beskæftiget i 1929. Heller ikke maa det glemmes, at ved Sociallovens Gennemførelse, som Venstre dog ogsaa har Ansvar for, skønt det ofte ser ud til, at Venstre har glemt det, førtes der i Tusindvis af flere Arbejdere ind i Arbejdsløhedsstatistikken, som altsaa tælles med.

Naar hertil føjes, at Udvandringen til oversøiske Lande er standset, naar henses til den stærke Vækst, der i disse Aar har været i de arbejdssøgendes Antal, er det forstaaeligt, at Arbejdsløshedstallet er saa stort, som Tilfældet er. Men selv om her ligger store Opgaver, der kræver Løsning, maa det erkendes, at Arbejdsløshedsprocenten i disse Aar er faldet fra i 1932 at være 32 pCt. til nu ca. 21 pCt. Naar det ærede Medlem Hr. Brorsen hævdede, at Arbejdsløsheden stadig er stigende, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at i 1938 var Arbejdsløsheden mindre end i 1937.

Naar der samtidig med den store Arbejdsløshed klages over Mangel paa Arbejdskraft i Landbruget, erkender jeg, at her er noget, der skal rettes. Vil man beholde den dygtige Landbougdom ude i Landbrugserhvervet, ser jeg imidlertid intet andet som Middel hertil, end at den Landbougdom, der vil dygtiggøre sig, baade praktisk og teoretisk, faar Adgang til at erhverve eget Brug. Der maa stærkere Jordudstyknings til, en Udstykning, som tager Hensyn netop til de Forhold, hvorunder vort Landbrug maa trives i disse Aar. En stærkere Udstykning er nødvendig, og ogsaa denne vil øge Beskæftigelsen. Hvis man ser paa Tidens Forhold, saaledes som de paa dette Omraade har udviklet sig, er en stor Del dygtig Landbougdom søgt ind til Byerne, og hvem kan kritisere de unge for det? Naar man tænker sig, at de daglig har hørt den Jammerklage, som mange, ikke mindst de, der har mindst Grund til Klage, har ladet lyde fra Morgen til Aften, saa maa denne dygtige Landbougdom tænke: Nej, hvem skulde dog blive herude? Lad os dog se at skabe os en Chance andre Steder! Ved en Udstykningsform som den, der nu finder Sted, med de Veje, der er aabnet Adgang til med Hensyn til konjunkturbestemt Rente o.lign., er det imidlertid saadan, at dygtige unge Landmænd vil kunne klare sig i et saadant Brug.

Jeg mener, at her er en Opgave, som vi ikke maa lade ligge, man skal stærkere